

«Весно, ох, довго ж на тебе чекати!..»

Іван Франко

Весно, ох, довго ж на тебе чекати!
Весно, голубко, чому ж ти не йдеш?
Чом замість себе до вбогої хати
Голод і холод, руїну і страти
В гості ти шлеш?

Бач, уже май починаєсь! О маю,
Чом же мерцем ти приходиш на світ?
Пусто і мертво по полю, по гаю,
Лиш олов'янії хмари вкривають
Весь небозвід.

Стогін іде по селищах убогих,
Діти гуртами на задавку мруть,
Сіна нема й стебельця в оборогах,
Гине худібка, по долах розлогих
Води ревуть.

«Згинем, – люд шепче. – Таж горе не саме
Звикло ходить. Або пошесть прийде,
Або – не дай боже – Польща настане».
От як сей рік зустрічають селяни,
Весно, тебе.